

ЗАЙКО

Създалъ дѣдо Господь животнитѣ. Заживѣли тѣ по хубавата земя.

Минало се време. Слѣзълъ дѣдо Господь на земята, да види какъ върви животътъ тамъ.

Заредили се животнитѣ край него. Едни му казвали „доволни сме!“ — други пъкъ се оплаквали.

Мръквало се, когато всички животни се изредили. и дѣдо Господь поелъ пътя къмъ небето.

— Дѣдо Господи! . . . Моля ти се, почакай малко! — зачулъ Той едно запъхтяно гласче.

Обърналъ се дѣдо. Видѣлъ Зайка, че иде къмъ него и влачи дълга рунтава опашка.

— Махни я, махни я, дѣдо Господи! Тази дълга опашка ще ме погуби. Де що има трънъ, де що има листа, по нея се закачватъ.

— Така да бжде! — казалъ дѣдо Господь и дългата рунтава опашка, пълна съ бодли и шума, се откъснала.

Хукналъ лекичко Зайко ѝ се изгубилъ отъ очитѣ на Господа. Засмѣлъ се дѣдо Господь и бърже закрачилъ къмъ небето. . . .

Минало се доста време. Трѣбвало пакъ да се обиколи земята. Но дѣдо Господь билъ заетъ съ много работа, та изпратилъ св. Петъръ.

Тръгналъ св. Петъръ къмъ земята. Повикалъ едно ангелче да му помага. То се засмѣло и литнало предъ него.

Слѣзли долу. Тукъ-тамъ, при тѣзи, при онѣзи, станало обѣдъ.

Като превалили единъ хълмъ, св. Петъръ казалъ на ангелчето: